

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: F. A. Bodenheimer, J. B. H. Coenen, D. de Jongh Wz.,
A. C. A. Plasschaert, C. E. van der Stok, Th. F. Vreede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Verlaging van corps-contributie, in verband met verbouwing van Stads Doelen.

Delft's Raad heeft beslist. Met 15 tegen 6 stemmen is besloten, dat aan het monument Stads Doelen een concertzaal zal aangeplakt worden voor de som van f53.000. Dit besluit was te verwachten, al is de meerderheid van stemmen waarmee het genomen werd, grooter dan oorspronkelijk gedacht kon worden. Het financiële bezwaar, dat jarenlang de verwezelijking van het plan in den weg stond, was tot een minimum gereduceerd door het genereuse aanbod van het D. S. C. en de bezwaren van antirevolutionnaire zijde opgeworpen, bleken evenmin op de beslissing nog invloed te kunnen oefenen.

Intusschen zijn nu ook de plannen voor de verbouwing door den Raad goedgekeurd. Bij de beraadslaging hierover bleek duidelijk, dat men zich voïstrekt niet algemeen hiermee kon vereenigen. De heer Le Comte, de eenigste deskundige in den Raad, had principieele bezwaren tegen het ontwerp, van dien aard, dat hij er zijn stem niet aan kon geven. Met 12 tegen 6 stemmen maakte de Raad uit, dat de verbouwing toch volgens het overgelegde ontwerp zal geschieden. De nieuwe zaal komt op de plaats van het oude gymnasium te staan, krijgt een grondvlak van 21 bij 21 M. (vierkant dus) en een uitgebouwd halfroond orkest van 14 M. middellijn. In de zaal zullen hoogstens 1000 menschen geborgen kunnen worden.

Wat is nu eigenlijk de verhouding, waarin het D. S. C. komt te staan tegenover de gemeente Delft? Geen andere dan deze: de gemeente Delft breidt Stads Doelen uit; deze uitbreiding komt aan alle mogelijke vereenigingen in en buiten Delft ten goede, zij alle profiteeren daarvan, onze corpsvereenigingen inbegrepen. De eenigste echter, die aan de uitbreiding meebetaalt, (en flink!) is het D. S. C. En nu is mijn vraag: is het niet meer dan billijk, dat hij, die in de lasten deelt, voorrechten geniet boven hen, die voor geen cent in die kosten bijdragen? De uitbreiding van den Doelen is uitsluitend aan den krachtigen steun van het D. S. C. te danken, en het is ons goed recht, daarvoor een of ander privilege in ruil te ontvangen. De Delftsche Gemeenteraad, die in deze zaak alle mogelijke welwillendheid van ons ondervonden heeft, zal ons hierin zeker wel willen tegemoet komen. Dit privilege zou zeer geschikt daarin kunnen bestaan, dat in het contract, door ons corps met de gemeente aan te gaan, bepaald wordt, dat het corps en de corpsvereenigingen op zaalhuur voor uitvoeringen enz. een reductie zullen genieten, van bv. 50%. Voor de gemeente maakt deze reductie geen noemenswaard verschil op de totale jaar-ontvangst, daar in verhouding slechts weinig corps-uitvoeringen plaats hebben, — voor onze corpsvereenigingen daarentegen zou een dergelijke regeling een uitkomst zijn. Het lustrum zou natuurlijk buiten deze bepaling vallen. Wat het genoemde contract aan gaat, valt terloops op te merken, dat dit allereerst juridisch vast zal dienen te staan, opdat over een 15 jaar bv., als alleen afgegaan moet worden op wat geschreven staat, geen dubbele uitlegging mogelijk zij. Wat nadere bijzonderheden aangaat, zooals reductie, deze kunnen van te voren in de corpsvergadering worden uitgemaakt, aan wier goedkeuring het contract waarschijnlijk zal worden onderworpen.

Wat nu betreft verlaging van corpscontributie tengevolge van de Doelen-uitbreiding, valt op te merken, dat wel wat heel veel nadruk is gelegd op die feesttent. Behalve dat komt er nog heel wat op de lustrum-debetzijde te staan. Ik herinner er slechts aan, dat bij het vorige lustrum niettegenstaande de aanwezige feestkas, een hoofdelijke omslag geheven en een flink bedrag door vrijwillige bijdragen geïnd werd.

Hoeveel een lustrum, gegeven de nieuwe Doelen-zaal, in het vervolg aan het corps zal kosten, is na afloop van het lustrum 1903 met juistheid op te maken.

Een globale rekening geeft het volgende.

Zooals bekend is, wordt tot nu toe van elke contributie jaarlijks f4,50 afgezonderd voor de feestkas. Van deze feestkascontributie moet in de eerste plaats betaald worden de som van f700 'sjaars aan de gemeente Delft. Stellen wij het aantal corpsleden 500 (dit jaar is het 499), dan komt dat jaarlijks per corpslid $f\frac{700}{500}$ zeg f1,50. Blijft nu de feestkascontributie op f4,50, dan vloeit jaarlijks in de feestkas $500 \times f(4,50 - 1,50) = f1500$ en bedraagt deze bij het lustrum $5 \times f1500 = f7500$.

Nu meen ik te kunnen voorspellen, dat het blijken zal, dat dit bedrag bij de hedendaagsche (verouderde?) begrippen van lustrumviering als een minimum is te beschouwen dat van corpswege noodig is. Komt men met deze f7500 toe, dan zal het m.i. beter zijn, dit bedrag te bereiken door de jaarlijkse f4,50 te behouden dan door die f4,50 te verlagen en in het lustrumjaar een hoofdelijken omslag te heffen. Hoofdelijke omslagen zijn hoogst onaangename dingen en moet men zooveel mogelijk vermijden.

Hoogstwaarschijnlijk zal dus een verlaging van de feestkas-contributie niet mogelijk of niet wenschelijk blijken te zijn.

Anders is het echter gesteld met onze corpskas-contributie. Deze is veel te hoog, onnoodig-hoog. Vragen we ons af, waar de corpskas-contributie voor dient, dan luidt het antwoord: tot exploitatie en in-standhouding van ons corps. Deze contributie moet dus juist voldoende zijn om de jaarlijkse uitgaven te bestrijden, en de corpskas mag niet een zaakje worden, waar jaarlijks zoo en zooveel op overgespaard wordt. Als algemeene regel gelde ook hier: gewone uitgaven moeten uit de gewone middelen bestreden worden, extra-uitgaven uit extra-middelen.

Wat zien we echter, dat in de laatste jaren met onze corpskas gebeurd is? Een zijden corpsvlag werd gekocht à f375.— (!!), voor het portret van wijlen prof. T. droeg de corpskas f350 bij, een brandkast werd gekocht à ± f300, voor inrichting van de senaatskamer werd f600 toegestaan, waarvan voorloopig f300 gebruikt werd en ten slotte maakte het verlies van ± f1875 tengevolge van het faillissement v. d. M. hoegenaamd geen extra-inkomsten noodig om schuldeischers van het corps te kunnen betalen.

Dit alles is voor mij een duidelijk bewijs, dat onze corpscontributie veel te hoog is. Dit blijkt ook duidelijk uit het volgende.

Gaan wij uit van 500 corpsleden, en stellen we deze allen op f15 contributie, dan krijgen we een inkomen voor de corpskas van $500 (f15 - f4,50) = f5250$. Stel 150 leden, die vrij zijn van betaling van den tweeden termijn (dit jaar 141), dan wordt het inkomen $f5250 - f150 \times f5 = f4500$. Hiervan moet betaald worden: senaat f1500 + almanakredactie f200 = f1700. Wordt die senaats-f1500 niet

bereikt, dan komt het resteerende in de feestkas, zoodat de corpskas toch steeds de geheele f1500 moet opbrengen. De f200 der almanakredactie wordt steeds nagenoeg bereikt. Blijft dus voor corps-exploitatie $f4500 - f1700 = f2800$. Dat dit buitengewoon-hooge bedrag, dat voor het volgend jaar veilig op f3000 mag gesteld worden, volstrekt niet noodig is, zal ieder duidelijk zijn. Bovendien heb ik in November j.l. toen het mij gegund was een blik in onze corpsfinancien te slaan, de overtuiging gekregen, dat het zeer goed mogelijk zal blijken, verschillende posten te verlagen of geheel te doen verdwijnen, als men den wil maar heeft en niet te behoudensgezind is.

Staat nu de mogelijkheid van contributie-verlaging eenmaal vast, dan kan men, of weer geheel tot het oude terugkeeren, d. i. één uniforme contributie voor alle leden, of wel voortgaan op het ingeslagen pad, d. i. de vrijstelling van betaling van den 2^{en} termijn nog verder uitstreken. Het laatste verdient de voorkeur. Wellicht zal het bij nadere becijfering mogelijk blijken, dat de 2e termijn alleen blijft bestaan voor het eerste jaar, en dan het karakter van entrée krijgt.

Dit jaar werden, volgens mij welwillend verstrekte opgave, 358 2e termijnen geïnd. Daaronder waren er ± 135 van 1e jaarsleden, blijft 223 van 2e en 3e jaarsleden. Stellen wij 112 2e- en 112 3e- jaarsleden, dan is, in verband met het voorgaande met voldoende zekerheid te zeggen, dat vrijstelling van den 2^{en} termijn voor de 3^e jaarsleden d. w. z. een minder inkomste voor de corpskas van $112 \times f5 = f560$, zeer wel mogelijk is. Blijft nog de vraag, of de corpskas niet een vermindering van $2 \times f560$ kan velen, voor welk geval de 2^e termijn alleen voor het 1^e-jaar blijft. In het eerste geval ontvangt de corpskas f2240, in het tweede f1680, welke cijfers men als minima moet beschouwen, daar het ledental voortdurend blijft stijgen.

Met het oog op het lustrum, dat toch al zeer veel geld zal verslinden, is het zeer gewenscht, dat de corpskas-contributie zou gauw mogelijk tot het hoognoodige beperkt worde, opdat niet een deel der corpsleden gedwongen worde tot een uitgave, die overbodig is te achten.

De conclusie, waartoe ik ten slotte dus kom, is deze:

verlaging van de feestkas-contributie zal hoogstwaarschijnlijk niet mogelijk of niet wenschelijk blijken;

vrijstelling van den 2^{en} termijn corpscontributie is zeker mogelijk voor 3^e-jaarsleden, waarschijnlijk ook voor 2^e-jaarsleden.

het is wenschelijk deze vrijstelling zoo spoedig mogelijk in te voeren.

Uit den aard der zaak, kon mijn onderzoek slechts globaal zijn. Het is zeer wenschelijk, dat onze senaat de mogelijkheid van het aangegevene eens grondiger onderzoekte!

J. J. v. LEEUWEN.

N.B. Nadat ik dit verhaal te boek gesteld had, werd het verslag van de voorloopige Lustrum-commissie ter visie gelegd.

De daarin gepubliceerde raming-cijfers voor de Lustrum-uitgaven geven een vrij-aardige illustratie van wat ik daarover hier boven neerschreef.

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

II.

Aan den heer J. J. C. WILLEKENS.

Wanneer men met iemand debatteert, dan dient men te praten over de zaken door den inleider aangeroerd en niet over allerlei nevenzaken doorteredeneeren, waarbij dan de hoofdzaak wat op den achtergrond raakt.

Dit nu is door u in uw stukje: „Aan Practicus” gedaan.

Daar gij mogelijk zoudt denken, dat ik maar uitvluchten zoek, wil ik u wel even op uw zijpaadje volgen, om, nadat wij daar afgerekend hebben, onze, maar nu ook volledige, aandacht te wijden aan het hoofdonderwerp.

Waar ik in zekeren zin slechts twee onderwerpen had en wel: 1° Katholieke arbeidersverenigingen en 2° socialistische moties, daar is het aantal onderwerpen dank zij u, uitgebreid tot vier, en wel u hebt ze versterkt met de twee volgende: 3° de Nieuwe Tijd en 4° mijn Logica.

Ik zal dus beginnen met „de Nieuwe Tijd”, trouwens geen uitvinding van u, daar ik zelf in mijn 1ste stuk „de

Nieuwe Tijd” noemde. Gij zult mij moeten toegeven dat dit het minst nette gedeelte uit uw stukje is, terwijl gij zelf wel zult voelen, dat de motie niet ongedaan wordt gemaakt door te zeggen: „Ziet, die motie, die daar in het Weekblad staat, heeft Spiekman precies eender in „de Nieuwe Tijd” van Maart doen opnemen!”

Dat mijn artikel „een spiegelbeeld” zou zijn van wat in het artikel van Spiekman „Arbeidersbeweging” zou staan, nu, dat meent gij toch zelf ook niet; lees u het nog eens na, maar nu kalm, niet te haastig en bedenk u in het vervolg nog eens tweemaal voordat u iemand dergelijke verdachtmakingen naar het hoofd slingert. Beterschap op dat gebied.

Wij komen nu op het terrein waar wij wezen moeten. Is „Recht en Plicht” eene arbeiders vereeniging „in den zin van Rerum Novarum?” U zegt nee, ik zeg ja, waarbij ik meen dat uw conclusie voortspruit uit onvoldoend weten.

De vereeniging heet „Christelijk”, maar gij zult toch wel weten dat de vereenigingen die bijv. met behulp van kapelaans gesticht worden ook „Christelijke arbeidersverenigingen” heeten, terwijl gij mij toch toe zult moeten geven dat ik in mijn recht ben zoo’n vereeniging een „katholieke” te noemen. Ook zal u niet onbekend zijn, dat de encycliek „Rerum Novarum” ten gevolge heeft gehad, dat verscheidene bisschoppen naar de pen grepen en in Herderlijke brieven aan de geestelijkheid van hun bisdom nadere inlichtingen gaven omtrent het arbeidersvraagstuk. Zoo ook, Z. D. H. Mgr. Doutreloux, bisschop van Luik.

Op bladz. 20-21 luidt het:

„Maar, zal men misschien opmerken, als wij om „het einddoel dezer vereeniging te bereiken, „er sermoenen gaan houden, dan zal men die „in zeer veel streken als ware broederschappen „beschouwen en wij zullen er slechts brave „christelijke werklieden kunnen heenvoeren; „het doel zal gemist worden, zoo niet geheel „dan ten minste grootendeels: wij zullen er „juist diegenen van verwijderen, wien het van „het meeste belang is, zich bij ons aan te sluiten, omdat zij meer behoefte aan zedelijke en „godsdienstige verbetering hebben.”

Wat dat doel betreft (ik citeer nu even de encycliek.)

„De godsdienstige gezindheid harer leden moet het voornaamste doel zijn.”

En nu den draad weer opvallende, zien wij dat de bisschop wil, dat de priesters voordrachten zullen houden — ook over „maatschappelijke, economische beroepsvraagstukken” enz. Zelfs zal hij, „hetzij om een zekere klasse van „arbeiders aan te trekken, hetzij om die niet te verwijderen, „zich tijdelijk met een minder kerkelijk karakter van de „vereeniging tevreden moeten stellen; eenige uiterlijke strikt „noodzakelijke praktijk, om aan de vereeniging een open- „baar christelijk karakter te geven,” is soms een tijdlang het meeste, wat men kan verlangen.

Zoo’n soort vereeniging nu is „Recht en Plicht.” En al was in 1898, haar voorzitter geen katholiek (welk geloof de tegenwoordige voorzitter belijdt weet ik niet) het feit dat een pater (Weijers) adviseur is, spreekt al genoeg. Ik meen na dit bewijs gerechtigd te zijn „Recht en Plicht” eene vereeniging te noemen opgericht „in den zin van „Rerum Novarum.”

(Om u onnoodig nazoeken te besparen, zij u hier medegedeeld, dat gij dit alles kunt vinden in: „De arbeidersbeweging volgens de Encycliek. Mr. P. J. Troelstra. Nu mij alsjeblijft de volgende week niet verwijten: dat die brochure mij niet onbekend is.)

Wij zijn nu genaderd aan het socialistische gedeelte, en daar gij dat niet geheel schijnt begrepen te hebben, dien ik het u nog eens uit te leggen. Ik schreef dan, dat waar eene arbeidersvereniging die zich in hare statuten uitdrukkelijk anti-sociaal-democratisch noemt, in een zeker geval, eene beslist socialistische motie aanneemt, dat daar, de socialisten het volste recht hebben om te zeggen dat zij de arbeiderspartij vormen. Wanneer gij het nu nog niet begrijpt of wilt begrijpen dan zullen wij maar denken dat gij uw leven lang zult behooren tot de conservatieve massa. Gij vraagt mij verder „of uwe partijgenooten het daarmee eens zijn?” (Ik heb geen partij, aangezien ik mij zoo jong niet wil binden en eerst wetenschappelijk wil onderzoeken.) Als antwoord verzoek ik u het bewuste artikel in de „Nieuwe Tijd” eens ten einde te lezen, en niet er maar een zin uit te halen en die dan neer te schrijven. Tot slot krijgen we dan de logica, waarvan u nergens iets bespeurd hebt. Wanneer de paus de oproeping doet tot het stichten van katho-

lieke arbeidersverenigingen dan is zijn tweeledig doel arbeiders en kapitalisten naar de kerk te trekken. Gij zegt dat die verenigingen veel bijgedragen hebben tot het veranderen van beroerde toestanden, het is mogelijk; maar het doel zal toch wel niet geweest zijn, dat op die verenigingen beslist socialistische moties aangenomen werden. In de katholieke arbeidersverenigingen, is niet het doel het verbeteren der arbeiderstoestanden maar de strijd tegen het socialisme. Dergelijke uitingen geven mij althans, een hechteren ondergrond in mijn geloof aan de waarheid van het socialistisch beginsel.

Ik ben niet van plan nu met u een debat over de katholieke arbeidersverenigingen aan te gaan, over eenigen tijd echter zeer gaarne. Laat ons beiden stof verzamelen, waartoe gij al licht meer gelegenheid hebt dan ik. Dus, naar ik hoop tot ziens.

Practicus.

Een Probleem.

Deze geschiedenis is te zonderling om alleen door mij te worden geweten. Van den man hoorde ik niets meer, de openbaarmaking van deze zoo zonderlinge ontmoeting zal hem dus niet kunnen schaden.

's Nachts ga ik soms wandelen, deze gewoonte mag zonderling lijken, maar juist het ongewone van te weten dat die en die en die nu slapen, maar ik waak, heeft voor mij een zeer bijzondere bekoring.

Ik geloof dat de subtiliteit van het gesprek, dat men voert in rechte verhouding staat tot de fijnheid van hetgeen men te voren heeft geconsumeerd.

Deze verklaring acht ik noodzakelijk tot mijn verweer, want als straks de zonderling, dien ik eenmaal mocht ontmoeten, niet die verhevenheid van uitdrukking en grootheid van gedachte heeft zoo gewoon bij mijne lezers, voor wie de questie van den Dood en het Leven reeds lang geen questies meer zijn, zoo schrijf het toe aan den inhoud van zijn buik, waarvoor de eenvoudige aardappel nog een delicatessé was, zijn buik, die in het bijzonder in deze geschiedenis een buitengemeene en zeer verheven plaats zal innemen.

Wie was die man en welke ongewone werking van ruimte en tijd dank ik zijne ontmoeting?

Alleen dit weet ik, dat op een nacht een heftig gesticuleerend individu voor mij uitliep. Zijn uiterlijk was dat van een schipper die door een te lang verblijf op het land verdroogd en verkommerd was. Ik kwam hem achterop, hij scheen van mij niets te merken, want zijn gezegde „Ik zal verdomme 'm heelemaal kaalvreten", meende ik mij volstrekt niet behoeven aan te trekken. Hij scheen het tegen een voor mij onzichtbaren derde te hebben.

Daar ik toch veronderstelde dat dit gezegde een bedreiging bedoelde, merkte ik op, dat het toch allicht gepast was ook wat aan anderen over te laten. Met een ruk wendde het mannetje zich tot mij om. Mijn oogen hebben in veel oogen gezien, maar zoo'n hebzuchtigen blik meen ik nimmer te hebben opgemerkt.

„Wedden, wedden", zei het manneke, „wedden". Hoewel ik dadelijk het ongemotiveerde van dezen uitroep gevoelde, daar geen aanleiding tot wedden aanwezig was, zoo meende ik toch te moeten doorgaan en trachtte door eenige gepaste woorden het inmoreele van een dergelijke handeling hem te doen gevoelen.

Maar het schijnt, dat die enkele levenswaarheden, door ons fijnere menschen met zoo'n zorg gekweekt, gemeenlijk door die aardappelvreter volkomen worden genegeerd, zoo ook ging het mij want niet de minste notitie werd van mijn gezegde genomen. Hij wilde slechts wedden, zijn begeerte kreeg gelukkig eenigen vasten vorm, toen hij om een gulden verdedde een cent door te slikken. Er zijn eenige dingen, die men zijn medemens beslist moet weigeren. Ik vond, dat hij zijn geld wel beter kon besteden, dat koper in die hoeveelheid opgenomen, doodelijk kon zijn, dat er een grooter genot in was door eerlijke arbeid van een cent een gulden te maken, dan door het consumeerproces. Dit laatste beproefde hij te weerleggen, maar ik meende op grond van mijn jarenlange omgang met voortreffelijke economisten hem debat over dit punt te moeten ontraden. De man had zelf geen cent op zak, zoodat de onthouding ook hier goed werkte. Zijn manie bleef overigens onverzwakt, want verdedde hij achtereenvolgens, zijn haar in brand te steken, 3 min. 3 $\frac{1}{2}$ sec. zijn

hoofd onder water te houden enz. De man werd bepaald vervelend en belachelijk en vermoedde ik eigenlijk met een snoever te doen te hebben, die zijn beweringen toch niet durfde uitvoeren. Toen wij een mand met citroenen passeerden, die op een schuit aan den wal lag, verdedde hij deze in den vorm van kwast geheel te zullen verslinden. Ik had ongelijk deze weddenschap, ditmaal aan te nemen. Ik moest wel mijn woord houden, de mand werd meegevoerd en f5,50 achtergelaten, de mand op 30 cents berekenend, de citroenen op 2 cent per stuk.

Tot recht begrip van hetgeen dat, wat zal volgen is het beter even koelweg de volgende feiten op te noemen. Wij gingen aan een slootkant zitten en persten de citroenen uit in een emmer, die wij op den weg vonden, suiker of water wenschte die man niet, het klare sap, wilde hij achterelkaar opdrinken. Toen de emmer geheel gevuld was, poogde ik voor het laatst hem het noodlottige van zijn daad aan te toonen, maar niets hielp meer.

Met een tinnen lepel roerde hij het vocht even aan en spoelde met een somber geklok het sap naar binnen. Het was gelukt, zelfs de lepel was naar binnen geslagen. Eerst verviel hij in een soort verdoving waarin ik hem maar rustig liet, hoewel ik niet veel hoop had, hij ooit nog zou ontwaken. Weldra hoorde ik een zacht ruischen uit zijn lijf komen, een geluid eenigszins te vergelijken bij het zingen van water, dat koken gaat. Op zich zelf verontrustte mij dit eerst niet want beschouwde ik dit als een natuurlijk gevolg van het verteringsproces. Maar zeer bevreemde mij het volgende. Waarschijnlijk door het geluid gewekt sprong de man op, en tot mijn groote verontrusting bemerkte ik dat zijn sprong abnormaal hoog was en hij langzamer terugviel als de wetten van de vrije val zouden doen verwachten. Hij scheen dit zelf niet bemerkt te hebben want hij begon dadelijk weer te slapen zijn beenen en onderlijf raakte echter den grond niet, want hij rustte slechts op nek en hielen. Zulke verschijnselen hebben plaats bij strichine vergiftiging en meende ik eerst hiermee te doen te hebben.

Welke moeite ik deed zijn lijf naar beneden te drukken, het sprong als een veer weer op. Ik werd verontrust vooral toen ook zijn hielen den grond niet meer raakten en hij slechts op zijn hals steunde. Hulp was nergens te vinden want was het nacht en nog ver buiten de stad. Tot mijn groote verbazing kon ik geheel onder den man door zien want zweefde hij een handbreed van den grond. Gelukkig werd hij weer wakker en zeide hij, dat de slaap hem zeer verlicht had. Dit vond ik zulk een logisch gezegde dat ik nog niet alles verloren achtte. Zijn onderlijf steeg vooral meer en meer, het geruisch werd sterker en zijn buik zichtbaar grooter zoodat met een vervaarlijken klap al de knopen van zijn goed sprongen. Hij greep zich aan het gras vast en had nu de houding van iemand die op zijn handen staat, met dit verschil evenwel, dat hij alle moeite had zich op de aarde te houden. Zijn stijfkracht werd zoo groot, dat het gras herhaaldelijk afbrak en hij steeds om zich heen moest grijpen om niet weg te vliegen. Ik vond dien toestand voor hem pijnlijk en vermoeiend en hoewel ik zeer goed het beleedigende van mijn voorstel voor een mensch inzag, vroeg ik hem of het maar niet het verstandigste was hem op te laten. Hij stemde toe; ik bond daarom een touw om zijn lijf en vierde. De buik was abnormaal gezwollen, en steeg mijn man langzaam aan wel eenige honderde meters. De dag brak aan en tegen den lichtenden hemel was mijn mannetje een soort donkere ballon geworden.

Hij begon te trekken en het touw sneed door mijn handen.

Er kwamen eenige menschen langs die zeer verwonderd vroegen wat ik daar toch wel deed. Gelukkig dat voor den oningewijde niets menschlijks meer aan het hoogste einde van het touw te ontdekken viel, en maakte ik er mij dus af, door iets te mompelen van wetenschappelijke proef, vlieger van Franklin. Dit scheen indruk te maken, want ging men niet door, zoo nu en dan viel een schoen of ander kleedingstuk naar beneden; maar gelukkig nooit als er iemand passeerde, zoodat tot nu toe, het geval buiten mij door niemand is geweten. De zon begon feller te schijnen, ik denk dat daardoor de stijfkracht zooveel vermeerdeerde, dat het mij ook onmogelijk werd op den grond te blijven. Ik schreef dus op een briefje, dat ik hem niet langer vast kon houden, hem aan een boom zou vast binden en net zoolang daarbij waken, tot hij begon te dalen.

Zooals men ruitertjes naar een vlieger toe stuurt liet ik ook dit briefje langs het touw opwaaien. Eenige druppels

vloeistof vielen van boven, die ik als tranen beschouwde gestort over het onaangename van zijn positie, ik maakte hem stevig aan een boom vast en wachtte. Hoewel ik niets schooner als de zon vind zoo wenschte ik haar dit maal weg, want hoe meer zij steeg des te harder trok dat mensch. Angstige uren heb ik doorleefd maar hij daalde niet en in het oogenblik dat de zon den meridiaan passeerde brak het touw. Met een vreeselijke snelheid steeg mijn man.

Ik werd bijna uitzinnig maar had nog de fatale kracht in mij hem na te oogen, het werd een stip een stipje en eindelijk niets meer.

Jaren achtereen heb ik de kranten nagezien of niet ergens een vreemdsoortig iets uit de lucht is komen vallen; heb in die verschillende ballonnen van Andrée, die bij den pool zijn gezien mijn metgezel van dien nacht pogen te ontdekken. Maar ik geloof nu dat ik wel nooit meer iets van hem zal hooren en hij geknapt is.

Naschrift.

Ik wil mijn reputatie van scheikundige met dit verhaal niet vergooien, de verklaring die ik nu wil geven van dit zonderling geval is dan ook slechts bij mij een vermoeden, geen zekerheid.

Het zij opgemerkt dat behalve de hoeveelheid citroenzuur ook een lepel werd ingeslikt, het is dus misschien mogelijk dat door dat samentreffen, waterstof zich heeft ontwikkeld. Berekent men echter de waarschijnlijke hoeveelheid, zoo is die niet voldoende om zoo'n strijkrachtig te geven. Er dient echter niet vergeten te worden dat mijn man naar alcohol-riekte waarschijnlijk dus een alcoholicus was die natuurlijk geheele reeksen alcoholen in de loop der jaren in zijn lichaam had vastgelegd. Deze nu kunnen door de waterstof in status nascendie weder zijn losgekomen en een of andere verbinding geleverd hebben zeer veel lichter dan waterstofgas. Dit zijn alle nog vermoedens, die ik echter hoop proefondervindelijk te bewijzen, zoo iemand uit liefde voor de wetenschap zich aanmeldt om een emmer citroensap plus een lepel in te slikken en zich vrijwillig overgeeft aan de oxydatie en reductie. Andere verklaringen worden gaarne door de redactie verwacht.

Correspondentie.

S. S. Uw stuk wordt in het volgend nummer geplaatst.

Berichten en mededeelingen.

D. S. C.

Liggen ter lezing:

De plannen voor het lustrum 1903 van de voorloopige feest-commissie.

De voorstellen tot wetwijziging van den Senaat.

SOCIETEIT PHOENIX.

Verkiezing van een President, Thesaurier, Bibliothecaris en 2 Commissarissen.

Candidaten:

voor president,	O. C. A. VAN LIDTH DE JEUDE.
voor thesaurier,	A. B. HULSHOFF POLL.
voor bibliothecaris,	D. DE JONGH.
voor commissarissen	J. P. VAN DER LEEUW.
	G. A. BRENDER à BRANDIS.

Commissie tot Redactie van den Almanak.

Gekozen:

voor president,	G. A. ABENDANON.
voor secretaris,	A. PLATE.
voor vice-president,	C. VAN DER HOEVEN.
voor commissaris A,	J. M. KAKEBEEKE.

Uitslag der stemming voor commissaris B.

HARTMAN	14 st.
HOFFMANN	28 st.
MASSINK	9 st.

Herstemming tusschen HARTMAN en HOFFMANN op Donderdag 24 April en Vrijdag 25 April.

ADVERTENTIEN.

REPETEEREN. WISKUNDE B.

Per correspondentie. Zeer billijke vergoeding.

Een wiskundige wensch per brief, door het oplossen van moeilijke vraagstukken en het uitleggen van onbegrepen gedeelten, wiskunde te repeteeren. [1475

Brieven onder No. 2433 s. w. Bureau van dit Blad.

LONDEN.

Geschikte gelegenheid tot tijdelijk verblijf in het zeer gunstig gelegen PENSION van Miss BUCKLAND,

3 Upper George Street, Great Cumberland Place, West-End.

Matige prijzen. Pension van af 5 shillings daags.

Men spreekt Hollandsch.

Inlichtingen te bekomen bij den Heer J. WALTMAN JR.

Bij den Uitgever J. WALTMAN JR. verschenen onlangs:

DE HAAS en VAN SWAAY,

NATUURKUNDIGE VRAGEN EN VRAAGSTUKKEN.

f 0,90.

SCHROOT,

BOUWKUNDE.

Inleiding tot de studie van Ijzeren Kappen. Details IIIe gedeelte (Scharnierverbindingen) 2^e helft, benevens Spansloten, Moffen, Wartels enz.

Met 4 platen.

f 0,90.

Heden verscheen:

LOUIS COUPERUS.

De Boeken der kleine Zielen II.

HET LATE LEVEN.

Ingenaaid f 4.25.

Gebonden f 4.90.

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar J. WALTMAN JR.

Assurantie Maatschappij tegen Brand- schade en op het Leven

DE NEDERLANDEN, VAN 1845.

Kapitaal f 4,000,000,00

Betaalde Brandschaden tot ult. 1901. " 23,902,000,00

Reserves ult. 1901 " 1,818,000,00

J. VERHOECKX

OOSTEINDE 141 a.

Specialiteit in:

Echt Bosch Roggebrood.

Luxe en Tafelbrood. Prima Beschuit

vervaardigd uit de zuiverste bestanddeelen.

Oranje Limonade.

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds voorhanden bij

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188.

Hypolitusbuurt 2.